

kunne rettes. Der er ikke Tvivl om, at vi herhjemme kan bygge Vognene lige saa stabile, som de kan i Sverige. Naar denne Fejl bliver afhjulpet, er jeg overbevist om, at vi ikke behøver at vende tilbage til de tre-akslede Vogne, man efterhaanden har kasseret baade her og alle andre Steder. Man vil udmærket godt paa kortere Strækninger kunne klare sig med de lange, to-akslede Vogne, vi allerede har en Del af, medens man paa de længere Strækninger saa vidt muligt udelukkende bør bruge Truckvogne i Hurtigtogene.

Man har indenfor Statsbaneetaten indført noget, der kaldes en Jubilæumsgave, som jeg tidligere har talt om. Jeg har paavist, at den kan benyttes og faktisk benyttes paa en noget uheldig Maade, den er efterhaanden blevet nærmest en Slags Artighedspræmie. Det er de artige af Personalet, dem, der, som jeg sagde før, optræder som Marionetter eller Automater, der faar denne Jubilæumsgave. En Mand, der har en selvstændig Mening og maaske fremsætter den for sine overordnede, maa ikke gøre sig Haab om at faa Jubilæumsgaven. Jeg kunde nævne bestemte Eksempler derpaa, men skal ikke gøre det i Øjeblikket. Dette Forhold er for øvrigt vel kendt, sikkert ogsaa i Ministeriet. Man burde sikkert se at komme helt bort fra den Historie. Den Slags Artighedspræmier tror jeg ikke, Personalet ved Statsbanerne sætter særlig Pris paa. Det er faktisk saaledes, at naar de overordnede — ikke den øverste Administration, thi den kender ikke til den enkelte Mand —, men naar en Mands nærmeste overordnede har faaet et eller andet imod ham, skal han nok sørge for, at den Rapport, han skal indgive, naar vedkommende har naaet omtrent 25 Aars Tjenestealder, hvori han skal indstilles til Jubilæumsgaven, bliver affattet saadan, at Administrationen maa tro, at denne Mand ikke er værdig til Gaven, og saa faar han den simpelthen ikke. Denne Jubilæumsgave fremmer efter min Mening i høj Grad Øjentjeneri, og det bør man se at komme bort fra. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil lægge Mærke til denne Sag og se at faa den ændret. Det drejer sig jo om en administrativ Foranstaltning — ja, den er dog maaske godkendt herinde —, men ingen vil vistnok sige noget til, at denne Jubilæumsgave bliver ophævet hurtigst muligt.

Endvidere vil jeg spørge den højtærede Minister, om han ikke vil ophæve den

meningsløse Bestemmelse, at en Mand, der søger Ansættelse i en eller anden underordnet Stilling indenfor Statsbanerne, f. Eks. som Stationskarl eller Værkstedsarbejder, skal for at blive antaget have gennemgaaet den første samlede militære Uddannelse som menig og endvidere fremskaffe tilfredsstillende Forholdsattest. En Mand, der er kasseret paa Grund af en eller anden ganske ubetydelig Fejl, kan ikke blive antaget, og man har jo i en lang Række Aar rask væk kasseret Folk, idet man jo havde ophævet den almindelige Værnepligt og ikke udskrev alle dem, der faktisk var tjenstdygtige. En saadan kasseret Mand kan ikke komme ind i en af de underordnede Stillinger ved Statsbanerne, medens der ikke stilles samme Krav til de unge Mennesker, som søger ind ved Banerne som Elever og efterhaanden kan arbejde sig op til de højere og højeste Stillinger i Etaten. Med andre Ord, en Malersvend, der er kasseret paa Sessionen, fordi han var lidt platfodet, er ikke kapabel til at male de danske Statsbaners Vogne. En Tjenestekar, der er kasseret for en Smule Platfodethed, er ikke værdig til at være Ledvogter ved de danske Statsbaner. Men der er ingen Ting i Vejen for, som jeg nævnedes, at en Elev, der har en mindre Fejl, kan blive Stationsforstander eller komme endnu højere op. Det forekommer mig meningsløst, og jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister vil faa denne meningsløse Bestemmelse bort og saa lade alle dem, der ikke har været Soldater, ligesom alle andre møde med en Jernbanelæges Attest for sin Helbredstilstand. Viser det sig saa, at de Skavanker, han har, er for store, saa lader man være med at antage ham; det er der ikke noget at sige til, thi Invaliden kan man ikke have ved Statsbanerne.

Endvidere vil jeg gerne overfor den højtærede Minister lægge et godt Ord ind for et Par Andragender fra Hornbæk og Espergærde Fiskerihavne, som vistnok begge er kommet ham i Hænde. For Hornbæks Vedkommende ønsker man en lille Uddybning og en Stump Bolværk, hvor visse Fartøjer kan lægge til. Hele Udgiften drejer sig om ca. 6000 Kr., hvoraf Fiskerne selv vil skaffe Halvdelen. Ved Espergærde drejer det sig om Opførelsen af en Sandfanger og Bølgebrøder, der er beregnet at ville koste 8—9000 Kr., og hvoraf Fiskerne ligeledes selv vil skaffe Halvdelen. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil se med Velvillie paa begge disse Andragender